

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

12 septembrie 2013*

„Cooperare judiciară în materie civilă — Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială — Regulamentul (CE) nr. 44/2001 — Articolul 1 alineatul (1) — Domeniu de aplicare — Noțiunea «materie civilă și comercială» — Acțiune formulată de o autoritate publică — Daune interese solicitate ca urmare a participării la o fraudă fiscală a unui terț care nu este persoană impozabilă în scopuri de TVA”

În cauza C-49/12,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Østre Landsret (Danemarca), prin decizia din 25 ianuarie 2012, primită de Curte la 31 ianuarie 2012, în procedura

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

împotriva

Sunico ApS,

M & B Holding ApS,

Sunil Kumar Harwani,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul M. Ileșič, președinte de cameră, domnii E. Jarašiūnas și A. Ó Caoimh, doamna C. Toader (raportor) și domnul C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 februarie 2013,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Sunico ApS, M & B Holding ApS și Sunil Kumar Harwani, de O. Spiermann, avocat;
- pentru guvernul Regatului Unit, de L. Christie, de S. Ossowski și de S. Lee, în calitate de agenți, asistați de A. Henshaw, barrister;
- pentru guvernul elvețian, de D. Klingele, în calitate de agent;

* Limba de procedură: daneza.

— pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin și de C. Barslev, în calitate de agenți,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 11 aprilie 2013,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Administrația fiscală și vamală a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, denumită în continuare „Commissioners”), pe de o parte, și Sunico ApS, M & B Holding ApS, precum și domnul Harwani (denumiți în continuare, împreună, „Sunico”), pe de altă parte, având ca obiect o procedură de validare a unui sechestru asigurător aplicat, la cererea Commissioners, asupra activelor care aparțin Sunico situate pe teritoriul danez.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Regulamentul nr. 44/2001

- 3 Considerentele (6) și (7) ale Regulamentului nr. 44/2001 au următorul cuprins:
„(6) Pentru atingerea obiectivului liberei circulații a hotărârilor în materie civilă și comercială este necesar și oportun ca normele care reglementează competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor să fie reglementate de un instrument juridic comunitar cu caracter imperativ și de aplicare directă.
(7) Domeniul de aplicare al prezentului regulament trebuie să includă toate aspectele importante de drept civil și comercial, cu excepția anumitor aspecte bine definite.”
- 4 Articolul 1 alineatul (1) din acest regulament definește domeniul de aplicare *ratione materiae* al acestuia după cum urmează:
„Prezentul regulament se aplică în materie civilă și comercială indiferent de natura instanței. El nu se aplică, în special, în materie fiscală, vamală sau administrativă.”

Acordul CE-Danemarca

- 5 Acordul dintre Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, semnat la Bruxelles la 19 octombrie 2005 (JO 2005, L 299, p. 62, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 208, denumit în continuare „Acordul CE-Danemarca”) și aprobat, în numele Uniunii Europene, prin Decizia 2006/325/CE a Consiliului din 27 aprilie 2006 (JO L 120, p. 22, Ediție specială, 19/vol. 8, p. 37), are ca

obiect aplicarea dispozițiilor Regulamentului nr. 44/2001 și a dispozițiilor sale de punere în aplicare în ceea ce privește relațiile dintre Uniunea Europeană și Regatul Danemarcei. Acesta a intrat în vigoare la 1 iulie 2007, conform articolului 12 alineatul (2) din Acordul CE-Danemarca (JO 2007, L 94, p. 70).

6 Preambulul acestui acord menționează:

„[...]

Având în vedere necesitatea ca, în aceleași condiții, Curtea de Justiție [a Uniunii Europene] să fie competentă să pronunțe hotărâri cu titlu preliminar referitoare la validitatea și interpretarea prezentului acord care sunt adresate de o instanță daneză și că instanțele daneze ar trebui, în consecință, să solicite pronunțarea unor hotărâri cu titlu preliminar în aceleași condiții ca instanțele altor state membre în ce privește interpretarea Regulamentului [nr. 44/2001] și a dispozițiilor sale de punere în aplicare,

[...]”

7 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din acordul menționat, intitulat „Competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială”:

„Dispozițiile Regulamentului [nr. 44/2001], care este anexat la prezentul acord și face parte integrantă din acesta, împreună cu dispozițiile sale de punere în aplicare adoptate în temeiul articolului 74 alineatul (2) din regulament și, în ceea ce privește dispozițiile de punere în aplicare adoptate după intrarea în vigoare a prezentului acord, puse în aplicare de către [Regatul Danemarcei] astfel cum se prevede la articolul 4 din prezentul acord, precum și dispozițiile adoptate în temeiul articolului 74 alineatul (1) din regulament se aplică, în temeiul dreptului internațional, raporturilor dintre [Uniune] și [Regatul Danemarcei].”

8 Sub titlul „Competența Curții de Justiție [a Uniunii Europene] în ceea ce privește interpretarea acordului”, articolul 6 alineatele (1) și (6) din același acord prevede:

„(1) Atunci când se ridică o întrebare privind validitatea sau interpretarea prezentului acord, într-o cauză pendinte în fața unei instanțe de judecată daneze, respectiva instanță solicită Curții de Justiție să se pronunțe cu privire la această întrebare ori de câte ori, în aceleași circumstanțe, o instanță dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene ar avea obligația de a face același lucru în privința Regulamentului [nr. 44/2001] și a dispozițiilor sale de punere în aplicare menționate la articolul 2 alineatul (1) din prezentul acord.

[...]

(6) În cazul în care dispozițiile Tratatului [CE] cu privire la hotărârile pronunțate de Curtea de Justiție se modifică având consecințe pentru hotărârile pronunțate cu privire la Regulamentul [nr. 44/2001], [Regatul Danemarcei] poate adresa o notificare Comisiei referitoare la hotărârea sa de a nu aplica modificările în privința prezentului acord. Notificarea se adresează la data intrării în vigoare a modificărilor sau în termen de 60 de zile după aceea.

Într-un astfel de caz, prezentul acord se consideră denunțat. Denunțarea produce efecte după trei luni de la notificare.”

Dreptul danez

- 9 Articolul 634 alineatul 1 din Codul de procedură civilă (retsplejeloven) prevede:

„În termen de o săptămână de la instituirea sechestrului asigurător, creditorul trebuie să introducă o acțiune referitoare la creanța pentru care a fost instituit sechestrul asigurător, cu excepția situației în care debitorul renunță la orice cale de atac în cursul sau ulterior procedurii de instituire a sechestrului asigurător. În cursul acestei proceduri, creditorul trebuie să introducă și o acțiune separată pentru validarea sechestrului asigurător.”

- 10 Articolul 634 alineatul 5 din acest cod prevede:

„Atunci când o cauză referitoare la creanța în discuție este pendinte în fața unei instanțe străine a cărei hotărâre se presupune că va produce efecte obligatorii în Danemarca, judecata se suspendă în orice procedură inițiată în conformitate cu alineatul (1) până la pronunțarea, în procedura din străinătate, a unei hotărâri definitive. Cu toate acestea, instanța poate să hotărască de îndată cu privire la problema dacă sechestrul poate fi validat.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 11 Ca urmare a unei pretinse fraude de tip „carusel” privind taxa pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”), care a permis o evaziune privind taxa aferentă ieșirilor, în detrimentul Trezoreriei engleze, Commissioners au inițiat proceduri judiciare atât în Regatul Unit, cât și în Danemarca.
- 12 Pe de o parte, în ceea ce privește procedura inițiată în Regatul Unit, Commissioners au introdus, la 17 mai 2010, o acțiune în fața High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Regatul Unit), împotriva mai multor persoane juridice și fizice stabilite în Danemarca, printre care Sunico.
- 13 Problema ridicată în fața instanței menționate era aceea dacă Commissioners puteau solicita nerezidenților, precum Sunico, în cadrul unei acțiuni în despăgubire („claim for damages”), daune interese corespunzătoare cuantumului TVA-ului neachitat de o persoană impozabilă supusă acestei taxe în Regatul Unit, pentru motivul că acești nerezidenți ar fi participat la o „asociere în scopul săvârșirii unei fraude” („tortious conspiracy to defraud”) în sensul dreptului englez. Mai precis, Commissioners susțineau că nerezidenții respectivi s-au făcut vinovați de săvârșirea pe teritoriul Regatului Unit a unei fraude de tip „carusel” privind TVA-ul. Commissioners susțineau și că aceiași nerezidenți, care nu erau persoane impozabile în scopuri de TVA în Regatul Unit, au fost adevărații beneficiari ai sumelor obținute prin acest mecanism de evaziune fiscală.
- 14 Persoana impozabilă în scopuri de TVA în Regatul Unit implicată în această fraudă de tip „carusel” privind TVA-ul nu este parte nici în litigiul aflat pe rolul High Court of Justice, nici în litigiul principal.
- 15 Întrucât aceiași nerezidenți nu răspundeau în temeiul legislației privind TVA-ul în Regatul Unit, Commissioners și-au întemeiat acțiunea în fața High Court of Justice pe dispozițiile legislației acestui stat membru referitoare la răspunderea delictuală sau cvasidelictuală („tort”), aplicabilă asocierilor în scopul săvârșirii de fapte cauzatoare de prejudicii prin utilizarea unor mijloace ilegale („unlawful means conspiracy”).
- 16 La data deciziei de trimitere, acțiunea în fața High Court of Justice era încă pendinte.

- 17 Anterior introducerii acestei acțiuni, la cererea Commissioners, autoritățile fiscale daneze le-au comunicat informații cu privire la nerezidenții chemați în judecată în fața High Court of Justice, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1798/2003 al Consiliului din 7 octombrie 2003 privind cooperarea administrativă în domeniul taxei pe valoarea adăugată și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 218/92 (JO L 264, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 85).
- 18 Pe de altă parte, Commissioners au inițiat proceduri și în Danemarca.
- 19 La 18 mai 2010, la cererea Commissioners, fogedret i København (Tribunalul de Executări din Copenhaga, Danemarca) a autorizat instituirea unor sechestre asigurătorii asupra activelor care aparțineau Sunico și care se aflau pe teritoriul danez, pentru a asigura recuperarea creanței constând în daune interese a Commissioners.
- 20 Sunico a formulat apel împotriva acestor ordonanțe de sechestru, care a fost respins de Østre Landsret (Danemarca) la 2 iulie 2010.
- 21 Prin cerere separată, depusă la 25 mai 2010 în fața Københavns byret (Tribunalul Cantonal din Copenhaga, Danemarca), Commissioners au solicitat, conform articolului 634 alineatul 1 din Codul de procedură civilă, validarea sechestrelor asigurătorii încuviințate de fogedret i København, precum și plata sumei de 40 391 100,01 lire sterline (GBP), care corespunde cuantumului TVA-ului eludat.
- 22 Sunico a solicitat, pe de o parte, ca cererea de plată formulată de Commissioners să fie respinsă ca inadmisibilă sau în orice caz ca nefondată și, pe de altă parte, în ceea ce privește capătul de cerere referitor la sechestrele instituite, ridicarea acestor măsuri asigurătorii.
- 23 Prin Ordonanța din 8 septembrie 2010, Københavns byret a trimis cauza spre judecare instanței de trimitere.
- 24 Aceasta din urmă a decis să soluționeze separat problema dacă este necesar ca, în conformitate cu articolul 634 alineatul 5 din Codul de procedură civilă, să suspende judecarea cauzei în cadrul procedurilor cu care este sesizată până la încheierea procedurii aflate pe rolul High Court of Justice.
- 25 Instanța de trimitere ridică în special problema dacă o acțiune precum cea introdusă la 17 mai 2010 în fața instanțelor din Regatul Unit intră în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001, astfel încât o hotărâre pronunțată de aceste instanțe ar putea fi recunoscută și executată în Danemarca, în temeiul acestui regulament și al Acordului CE-Danemarca.
- 26 În aceste condiții, Østre Landsret a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul de aplicare al acestui regulament o acțiune în cadrul căreia autoritățile unui stat membru formulează o cerere de daune interese împotriva unor întreprinderi și a unor persoane fizice stabilite într-un alt stat membru, întemeiată pe o pretinsă asocieră în scopul săvârșirii unei fraude – în sensul legislației naționale a primului stat membru – constând în participarea la o evaziune privind TVA-ul datorat primului stat membru?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 27 Cu titlu introductiv, trebuie constatat că Curtea este competentă să se pronunțe cu privire la prezenta cerere de decizie preliminară.

- 28 Într-adevăr, astfel cum Comisia a confirmat în ședința în fața Curții, după intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, care a abrogat articolul 68 CE, Regatul Danemarcei nu a utilizat posibilitatea, prevăzută la articolul 6 alineatul (6) din Acordul CE-Danemarca, de a notifica Comisiei decizia sa de a nu aplica această modificare a Tratatului CE, în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a acesteia. Rezultă că, după abrogarea articolului 68 CE, extinderea posibilității de a adresa întrebări preliminare referitoare la cooperarea judiciară în materie civilă la instanțele ale căror decizii sunt supuse unei căi de atac jurisdicționale se aplică și instanței de trimitere.
- 29 Prin intermediul întrebării formulate, aceasta urmărește să afle, în esență, dacă noțiunea „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie interpretată în sensul că include o acțiune prin care o autoritate publică a unui stat membru solicită, unor persoane fizice și juridice care sunt rezidente în alt stat membru, daune interese cu titlu de reparație a unui prejudiciu cauzat de o asociere în scopul săvârșirii de fraude cu privire la TVA-ul datorat în primul stat membru.
- 30 Sunico, care dorește continuarea procedurilor cu care este sesizată instanța de trimitere, arată că o hotărâre pronunțată de instanțele din Regatul Unit în cadrul acțiunii în despăgubire îndreptate împotriva sa nu poate produce efecte obligatorii în Danemarca. O astfel de hotărâre nu ar fi executorie în Danemarca în temeiul Regulamentului nr. 44/2001, întrucât cererea de daune interese formulată de Commissioners este întemeiată pe faptul că un terț care este supus la plata TVA-ului în Regatul Unit nu a plătit această taxă, astfel încât această cerere ar fi guvernată de dreptul englez în materie de TVA. Prin urmare, potrivit Sunico, o astfel de acțiune nu intră în domeniul de aplicare al acestui regulament, dat fiind că acțiunile în materie fiscală sunt excluse în mod expres din acesta.
- 31 Commissioners, care au solicitat suspendarea procedurilor aflate pe rolul instanței de trimitere, arată că hotărârea pronunțată de instanțele din Regatul Unit în cadrul acțiunii în despăgubire formulate împotriva Sunico ar trebui să fie executorie în Danemarca în temeiul Regulamentului nr. 44/2001 și al Acordului CE-Danemarca.
- 32 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în măsura în care Regulamentul nr. 44/2001 înlocuiește, de la intrarea sa în vigoare, în relațiile dintre statele membre, Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32, Ediție specială, 19/vol. 10, p. 3, denumită în continuare „Convenția de la Bruxelles”), interpretarea dată de Curte în privința acesteia din urmă este valabilă și în ceea ce privește regulamentul menționat atunci când dispozițiile acestuia și cele ale Convenției de la Bruxelles pot fi calificate ca fiind echivalente (a se vedea în special Hotărârea din 11 aprilie 2013, Sapir și alții, C-645/11, punctul 31). În plus, din considerentul (19) al Regulamentului nr. 44/2001 rezultă că trebuie asigurată continuitatea de interpretare între Convenția de la Bruxelles și acest regulament.
- 33 În această privință, se impune constatarea că domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001, la fel ca domeniul de aplicare al Convenției de la Bruxelles, este limitat la noțiunea „materie civilă și comercială”. Reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că acest domeniu de aplicare este delimitat în mod esențial ținând seama de elementele care caracterizează natura raporturilor juridice dintre părțile în litigiu sau obiectul acestuia (a se vedea în special Hotărârea din 18 octombrie 2011, Realchemie Nederland, C-406/09, Rep., p. I-9773, punctul 39, și Hotărârea Sapir și alții, citată anterior, punctul 32).
- 34 Astfel, Curtea a considerat că, deși anumite litigii dintre o autoritate publică și o persoană de drept privat pot intra în domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 44/2001, situația este diferită atunci când autoritatea publică acționează în exercitarea puterii publice (a se vedea în special Hotărârea Sapir și alții, citată anterior, punctul 33 și jurisprudența citată).

- 35 Pentru a determina dacă această situație se regăsește în cadrul unui litigiu precum cel în discuție în cauza principală, este necesar să se examineze temeiul și modalitățile de exercitare a acțiunii formulate de Commissioners în Regatul Unit, în fața High Court of Justice (a se vedea prin analogie Hotărârea din 14 noiembrie 2002, Baten, C-271/00, Rec., p. I-10489, punctul 31, și Hotărârea din 15 mai 2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, Rec., p. I-4867, punctul 23).
- 36 În această privință, trebuie constatat că cererea cu care este sesizată instanța menționată are ca temei de fapt pretinsul comportament fraudulos al Sunico și al altor nerezidenți chemați în judecată în fața instanței respective, cărora li se impută că au participat, pe teritoriul Regatului Unit, la o serie de operațiuni de vânzare de mărfuri, destinate creării unui mecanism de evaziune fiscală de tip „carusel privind TVA-ul”, care a permis o evaziune privind taxa aferentă ieșirilor săvârșită de o persoană impozabilă din acest stat membru și că, astfel, au fost adevărații beneficiari ai sumelor obținute prin intermediul acestei evaziuni fiscale.
- 37 În ceea ce privește temeiul juridic al cererii formulate de Commissioners, acțiunea Commissioners împotriva Sunico se întemeiază nu pe legislația din Regatul Unit privind TVA-ul, ci pe pretinsa participare a Sunico la o asociere în scopul săvârșirii unei fraude care intră în domeniul de aplicare al dreptului privind răspunderea civilă delictuală sau cvasidelictuală din acest stat membru.
- 38 De asemenea, din decizia de trimitere reiese că Sunico și alți nerezidenți chemați în judecată în fața High Court of Justice nu sunt persoane impozabile în scopuri de TVA în Regatul Unit, astfel încât nu sunt obligate la plata acestei taxe în temeiul legislației acestui stat membru.
- 39 După cum au arătat Comisia și guvernul Regatului Unit, în cadrul acestui raport juridic, Commissioners nu exercită puteri exorbitante în raport cu normele aplicabile în relațiile dintre persoanele de drept privat. În special, după cum a subliniat avocatul general la punctul 44 din concluzii, Commissioners nu au posibilitatea de a emite ei înșiși, astfel cum este în general situația în cadrul exercitării prerogativelor de putere publică, titlul executoriu care să le permită să urmărească recuperarea creanței lor, ci trebuie ca, în acest scop, într-un context precum cel din prezenta cauză, să utilizeze căile ordinare de atac.
- 40 Rezultă că raportul juridic existent între Commissioners și Sunico nu este un raport juridic întemeiat pe dreptul public, în speță dreptul fiscal, care implică utilizarea prerogativelor de putere publică.
- 41 Desigur, din decizia de trimitere reiese că quantumul daunelor interese solicitate de Commissioners corespunde quantumului TVA-ului aferent ieșirilor care trebuie plătit de persoana supusă plății taxei respective în Regatul Unit. Cu toate acestea, faptul că întinderea răspunderii delictuale a Sunico față de Commissioners și quantumul creanței fiscale pe care aceștia o au împotriva unei persoane impozabile coincid nu poate fi considerat o dovadă că acțiunea Commissioners în fața High Court of Justice ține de exercitarea puterii publice a acestora față de Sunico, din moment ce este cert că raportul juridic existent între Commissioners și Sunico este guvernat nu de legislația din Regatul Unit privind TVA-ul, ci de legislația din acest stat membru privind răspunderea delictuală sau cvasidelictuală.
- 42 În sfârșit, în ceea ce privește problema dacă solicitarea de informații pe care Commissioners au adresat-o autorităților daneze în temeiul Regulamentului nr. 1798/2003 înainte de a sesiza High Court of Justice are vreun efect asupra naturii raporturilor juridice dintre Commissioners și Sunico, trebuie arătat că nu rezultă din înscrisurile din dosar de care dispune Curtea că, în cadrul procedurii pendinte în fața High Court of Justice, Commissioners au utilizat elemente de probă obținute prin intermediul prerogativelor acestora de putere publică.

- 43 Instanța de trimitere trebuie totuși să verifice, astfel cum a subliniat avocatul general la punctul 45 din concluzii, dacă acesta a fost cazul și dacă, eventual, Commissioners s-au aflat în aceeași situație ca o persoană de drept privat în cadrul acțiunii lor împotriva Sunico și a altor nerezidenți chemați în judecată în fața High Court of Justice.
- 44 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că noțiunea „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul nr. 44/2001, trebuie interpretată în sensul că include o acțiune prin care o autoritate publică a unui stat membru solicită unor persoane fizice și juridice care sunt rezidente în alt stat membru daune interese cu titlu de reparație a unui prejudiciu cauzat de o asociere în scopul săvârșirii unei fraude cu privire la TVA-ul datorat în primul stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 45 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

Noțiunea „materie civilă și comercială”, în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretată în sensul că include o acțiune prin care o autoritate publică a unui stat membru solicită unor persoane fizice și juridice care sunt rezidente în alt stat membru daune interese cu titlu de reparație a unui prejudiciu cauzat de o asociere în scopul săvârșirii unei fraude cu privire la taxa pe valoarea adăugată datorată în primul stat membru.

Semnături